

„Vzemi košarico, pa jo nesi domov, rožo pa vrzi proč!“

Oče pogladi sinka po kodrih. Jezno zre, ker mu šume po glavi nesramne besede gizdave gospe, smili se mu sinko, ker ne razume trdosrčnih besed, a blagruje ga, ker ne ve, kaj je beraštvo, ker še ne pozna uboštva. Pogladi ga še enkrat, in stopa skozi drevored visokemu, črnemu dimniku nasproti — —

Pozno pride oče zvečer domov. Tiho stopi mimo kuhinje v sobo in obstane pri sinkovi postelji.

Vznak leži Tinček, pogrnen z rdečo odejo do prsi. Roki mu ležita mirno po odeji. Svetlobel je njegov obrazek, radost mu leži na okroglih licih, usta se mu smehljajo. Večkrat rahlo premakne ustnice, posmeji se v snu in komaj slišno pošepeta nerazumljive besede. V desnici trdno drži veliko rdečo rožo in sanja o deklicah, lepših ko sami angeli . . . .

Fl. Golar:

Ti si bogat.

Ti si bogat, deseti sin,
tvoj dom je roža sred planin.

In drobna, čarna ptičica
ti zvesta je kraljičica,

se ljubita in rajata
po solncu izprehajata.

Oblake rožne greš orat
in svojo srčno kri sejat.

In ko zasanjaš sredi trat,
odene zarja te v škrlat.

In zvezde so lesteneč tvoj,
viharji plešejo s teboj.

Deseti sin, ti si bogat,
saj te poznam, moj dragi brat.

*Golar je v rokopisu se.
Okroglo 1915/215*